

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/83/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115010771
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3115010771.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na neverejnom zasadnutí konanom dňa 5. mája 2016 prejednal sťažnosť prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v trestnej veci obvineného

C.. C. G.

nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom R. - A., A. XXXX/X, t.č. v mieste bydliska,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č.k. 6T/57/2015-353 zo dňa 18.06.2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 6T/57/2015-353 zo dňa 18.06.2015 bolo podľa § 241 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku s poukazom na § 215 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku a § 9 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku zastavené trestné stíhanie obvineného C.. C. G., nar. XX.XX.XXXX, vedené na O. súde Trenčín pod sp. zn. 6T/57/2015, pre skutok právne posúdený ako prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na skutkovom základe, že od októbra v roku 2013 do konca apríla v roku 2014, C.. C. G. - E. pri výkone jeho sudcovskej právomoci v mieste sídla O., trikrát z nedbanlivosti podstatne sťažil splnenie dôležitej úlohy a spôsobil tým iný obzvlášť závažný následok, a to nasledovným spôsobom:

- v bode č. 1) vo väzobnej trestnej veci vedenej na O. pod sp. zn. 5T/85/2012, ako zákonný sudca s dlhoročnou praxou, poznajúc základnú zásadu trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku, t.j. že súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, a teda uvedomujúc si, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a spoliehajúc sa bez primeraných dôvodov na to, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, nepredložil v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 76 ods. 3 Trestného poriadku, t.j. v piatich pracovných dňoch pred uplynutím lehoty trvania väzby obvinených B.. G. H. a G. D., ktorá sa končila dňa XX.XX.XXXX, L. E. predmetnú trestnú vec na rozhodnutie o sťažnosti obvinených proti rozhodnutiu o väzbe, ani v lehote uvedenej v ustanovení § 192 ods. 4 Trestného poriadku, následkom čoho senát L. ktorému bola trestná vec predložená 30.10.2013, rozhodol dňa 31.10.2013 pod sp. zn. 1Tos 129/2013 o prepustení obvinených B.. G. H. a G. D. z väzby na slobodu, čím C.. C. G. - E. svojím konaním (nečinnosťou) podstatne sťažil splnenie základného účelu trestného konania vyplývajúceho z ustanovenia § 1 Trestného poriadku, ktorý patrí k dôležitým úlohám sudcu pri výkone jeho právomoci a taktiež spôsobil iný obzvlášť závažný následok jednak tým, že sa z väzby na slobodu dostali osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby na slobodu boli naďalej splnené všetky zákonné predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie a tiež tým, že svojím konaním porušil viacero ustanovení zákonov, a to ustanovenia § 30 ods. 1 zákona

č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov, § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, § 76 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodne o väzbe alebo o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní a § 192 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe po podaní obžaloby podľa § 76 ods. 3 rozhodne nadriadený súd najneskôr do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní;

-v bode č. 2) vo väzobnej trestnej veci vedenej na O. pod sp. zn. 5T/88/2012, ako zákonný E. s dlhoročnou praxou, poznajúc základnú zásadu trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. 6 Trestného poriadku, t.j. že súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, a teda uvedomujúc si, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a spoliehajúc sa bez primeraných dôvodov na to, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, nerozhodol v predmetnej trestnej veci o žiadosti obžalovaného G. A. o prepustenie z väzby na slobodu prednostne a urýchlene, ale až po 85 dňoch od podania žiadosti, taký postup bol KS v Bratislave vyhodnotený ako prieťahy v konaní a porušenie práv obžalovaného, pričom v dôsledku týchto skutočností senát L. uznesením pod sp. zn. 4Tos 131/2013 z 05.11.2013 prepustil obžalovaného G. A. z väzby na slobodu, čím C.. C. G. - sudca OS R. I. svojím konaním (nečinnosťou) podstatne sťažil splnenie základného účelu trestného konania vyplývajúceho z ustanovenia § 1 F. poriadku, ktorý patrí k dôležitým úlohám sudcu pri výkone jeho právomoci a taktiež spôsobil iný obzvlášť závažný následok jednak tým, že sa z väzby na slobodu dostali osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby na slobodu boli naďalej splnené všetky zákonné predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie a tiež tým, že svojím konaním porušil viacero ustanovení zákonov, a to ustanovenia § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je sudca povinný zdržať sa pri výkone funkcie E. všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie E. alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je E. povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov a § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene;

-v bode č. 3) vo väzobnej trestnej veci vedenej na O. pod sp. zn. 5T/85/2012 proti obžalovaným C. I., G. L. a G. L., ako zákonný E. s dlhoročnou praxou, poznajúc základnú zásadu trestného konania uvedenú v ustanovení § 2 ods. X F. poriadku, t.j. že súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, a teda uvedomujúc si, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a spoliehajúc sa bez primeraných dôvodov na to, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, určoval termíny hlavných pojednávaní takým spôsobom, že intervaly medzi hlavnými pojednávaniami boli neprimerane dlhé a navyše počas dvoch hlavných pojednávaní nevykonal žiadne dokazovanie a ani žiadny úkon umožňujúci a smerujúci k vykonaniu dokazovania, čím svojím konaním spôsobil v predmetnom trestnom konaní prieťahy, na základe ktorých následne E. uznesením pod sp. zn. 3Tos/51/2014 zo 06.04.2014, rozhodol o prepustení obžalovaných C. I., G. L. a G. L. z väzby ihneď na slobodu, čím C.. C. G. - sudca OS R. I. svojím konaním (nečinnosťou) podstatne sťažil splnenie základného účelu trestného konania vyplývajúceho z ustanovenia § 1 Trestného poriadku, ktorý patrí k dôležitým úlohám E. pri výkone jeho právomoci a taktiež spôsobil iný obzvlášť závažný následok jednak tým, že sa z väzby na slobodu dostali osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby na slobodu boli naďalej splnené všetky zákonné predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie a tiež tým, že svojím konaním porušil viacero ustanovení zákonov, a to ustanovenia § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je E. povinný zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je E. povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov a § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého súdy sú povinné vybavovať väzobné veci prednostne a urýchlene, pretože ide o osobu, ktorá je za skutky, ktoré sú jej kladené za vinu vyňatá z pôsobnosti

orgánov činných v trestnom konaní a súdu podľa § 8 ods. 1 Tr. poriadku a trestné stíhanie obvineného je neprípustné.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. V písomných dôvodoch sťažnosti namietal, že za najpodstatnejšiu konkrétnu skutočnosť, z ktorej vyplýva nesprávnosť právnych úvah okresného súdu, možno považovať nesprávnosť právnej subsumpcie omisívneho konania sudcu, ktoré je základom žalovaného skutkového stavu, pod výkladové definície Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, týkajúce sa ustáleného slovného spojenia „rozhodovacia činnosť súdu“. Obžaloba sa stotožňuje s výkladovými definíciami, a to najmä, že v užšom slova zmysle sa rozhodovacou činnosťou súdu rozumie konanie a rozhodovanie súdu v konkrétnej právnej veci, t.j. od začatia konania cez jednotlivé procesné úkony, procesné čiastkové rozhodnutia, až po rozhodnutie vo veci samej. Nemožno však súhlasiť s tým, že omisívne konania obvineného E., teda jeho nečinnosť, by bolo možné zahrnúť do takto definovanej rozhodovacej činnosti súdu, teda, že by sa mal dopustiť omisívnych konaní, ktoré sa mu kladú za vinu, v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou. Pod rozhodovacou činnosťou súdu rozumieme procesné úkony, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej, z čoho možno logicko-gramatickým výkladom vyvodiť, že sa jedná o úkony, ktoré súd vykonáva výlučne komisívnym spôsobom. Uvedená skutočnosť je podporená aj ďalšími definíciami pojmu rozhodovanie, ktoré okresný súd uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia a z ktorých vyplýva, že rozhodovanie je proces voľby medzi variantnými možnosťami dosiahnutia stanovených cieľov. Z toho je zrejmé, že dosiahnutie cieľov je možné len komisívnym spôsobom a nebude možné omisívnym konaním E., teda jeho nečinnosťou, cieľ dosiahnuť. Pokiaľ obvinený v príslušných trestných veciach svoju rozhodovaciu činnosť nevykonával, nemožno logicky vyvodiť záver, že by sa týchto konaní dopustil v súvislosti s rozhodovacou činnosťou, a teda, že by bol stíhaný za rozhodovanie. Tiež namietal, že úvahy súdu ohľadne arbitrárnosti samotnej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, najmä ohľadne existencie zákonných znakov tohto trestného činu, sú nesprávne a nemožno sa s nimi stotožniť. Podľa názoru obžaloby, možno totiž objektívnym teleologickým výkladom skutkovej podstaty trestného činu marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 Tr. zák. dospieť k relevantnému záveru, že primárnym účelom zavedenia tejto skutkovej podstaty trestného činu zo strany zákonodarcu bolo vyvodzovanie trestno-právnej zodpovednosti za niektoré formy protiprávnych konaní zo strany verejných činiteľov z nebanlivosti, ktoré by samé osebe mohli byť aj disciplinárnymi deliktami, avšak ktorých následkom je zmarenie, alebo podstatné sťaženie splnenia dôležitej úlohy. Čo patrí k dôležitým úlohám verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci zákonodarca konkrétne nedefinoval, avšak z tejto skutočnosti nemožno automaticky vyvodzovať arbitrárnosť skutkovej podstaty predmetného trestného činu. Naplnenie objektívnej stránky obvineným je preukázané tým, že jeho nečinnosťou, na základe ktorej došlo k prietiahom v jednotlivých väzobných trestných veciach a v príčinnej súvislosti s týmito prietiahmi, k prepusteniu konkrétnych osôb z väzby na slobodu, došlo zároveň aj k podstatnému sťaženiu napĺňania základného účelu trestného konania, vyplývajúce z ustanovenia § 1 Tr. por., ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov. Došlo aj k spôsobeniu iného obzvlášť závažného následku, ktorý je možné vidieť práve v tom, že sa z väzby na slobodu dostali osoby, u ktorých aj v čase ich prepustenia z väzby na slobodu boli splnené všetky zákonné predpoklady na ich ďalšie väzobné stíhanie, čo znamená, že došlo k zmareniu účelu väzby. Ďalej sa prokurátor v sťažnosti podrobne vyjadroval k úvahám okresného súdu týkajúcich sa zákonných znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, ktoré považuje za irelevantné. Obžaloba jednoznačne dospela k záveru, že obvinený svojím omisívnym konaním naplnil znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu. Žiadal preto, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a tomuto uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Keďže sťažnosť bola podaná včas a osobou oprávnenou, krajský súd v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd dôkaznú situáciu správne vyhodnotil tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správny právny záverom. Tieto v súlade s ustanovením § 176 Tr. por. v napadnutom uznesení podrobne a vecne správne odôvodnil, dokonca až nad rámec potrebného. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnotení celej dôkaznej situácie vyplývajúcej zo spisového materiálu a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2

ods. 12 Tr. por. Úvahy a závery okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a krajský súd sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje.

Ako dôvod pre zastavenie trestného stíhania súd prvého stupňa vyhodnotil skutočnosť, že obvinený je osobou, ktorá je za skutky, ktoré sú jej kladené za vinu vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu podľa § 8 ods. 1 Tr. por., v dôsledku čoho je trestné stíhanie obvineného neprípustné. Správne pritom vychádzal z ustanovení Čl. 145 ods. 2 druhej vety Ústavy SR, podľa ktorého rozsah imunity sudcov ustanoví zákon, z ustanovenia § 29a ods. 1 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého za rozhodovanie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať a to ani po zániku ich funkcií, napokon z ustanovenia Čl. 148 ods. 4 Ústavy SR v znení účinnom od 1.9.2014 podľa ktorého za rozhodovanie nemožno sudcu ani prísediaceho sudcu z radov občanov stíhať, a to ani po zániku ich funkcie. Aj podľa názoru krajského súdu ide v danom prípade o hmotnoprávnu imunitu sudcov, nie o procesnú imunitu. Aj keď zákon pojem rozhodovanie sudcu bližšie nedefinuje, krajský súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že skutky, ktoré sú obvinenému kladené za vinu v zmysle obžaloby, sa týkajú jeho postupu vo veciach, ktoré spadali do jeho právomoci a jeho neobanlivostné zavinenie je v nesprávnej aplikácii právnych predpisov upravujúcich jeho postup, čo predstavuje rozhodovacia činnosť sudcu, na ktorú sa vzťahuje hmotnoprávna imunita sudcu v zmysle vyššie uvedených ustanovení Ústavy SR a zákonov. V tomto smere sa krajský súd nestotožnil s názorom prokurátora prezentovaným v sťažnosti, že z výkladových definícií uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu SR či Ústavného súdu SR jednoznačne vyplýva, že pod rozhodovacou činnosťou súdu rozumieme len úkony, ktoré vykonáva výlučne komisívnym spôsobom, teda aktívnou činnosťou.

Podľa názoru krajského súdu aj nekonanie vo veci, resp. oneskorené rozhodnutie je súčasťou rozhodovania a jednoznačne spadá pod pojem rozhodovacej činnosti sudcu. Výkon právomoci sudcu totiž spočíva v konaní a rozhodovaní (viď celú radu ustanovení Trestného poriadku, ktoré prikazujú súdu vo veci konať a rozhodnúť). Tieto dva pojmy nie je možné od seba odtrhnúť, ide o neoddeliteľný proces, pretože každému rozhodnutiu predchádza nejaké konanie, v tomto prípade samotnému rozhodnutiu o prepustení z väzby, predchádzalo omisívne konanie sudcu. Tento právny názor však „nepokrýva“ imunitou sudcu také nekonanie sudcu, ktorý zjavne a bez objektívnych dôvodov svojim subjektívne zavineným omisívnym konaním spôsobil následok predpokladaný ustanovením § 327 Tr. zák. - marenie úlohy verejným činiteľom v podobe zmarenia alebo podstatného sťaženia splnenia dôležitej úlohy.

Z uvedeného právneho názoru potom vyplývajú dva možné prístupy k použitiu hmotnoprávnej imunity sudcu. Na jednej strane to bude „prosté“ nekonanie E. v konkrétnej veci (pri inak riadnom plnení povinností E. bez toho, aby k tomu pristúpila ďalšia okolnosť, z ktorej vyplynie, že táto nečinnosť vyplývala z dôvodov mimo bežnú nečinnosť E.. V takom prípade použitie predmetnej imunity prichádza do úvahy aj pri naplnení vyššie uvedeného následku, čo je prípad obvineného C. C. G..

Na strane druhej to bude také „nečinnosť“ E., ktorá presahuje rámec prostého nekonania (napríklad sa preukáže úmyselné nekonanie vo veci, nekonanie aj po upozornení na nečinnosť zo strany oprávnených subjektov), kedy E. pri spôsobení vyššie uvedeného následku, ktorý inak zavinil z neobanlivosti, sa už nebude môcť v prípade vyvodzovania trestnej zodpovednosti domáhať použitia ustanovení o imunitě.

V tomto smere teda nepovažoval krajský súd námietky prokurátora vyplývajúce z podanej sťažnosti za dôvodné.

Krajský súd si však osvojil aj závery súdu prvého stupňa, uvedené síce nad rámec odôvodnenia samotného rozhodnutia o neprípustnosti trestného stíhania obvineného, spočívajúce v tom, či obvinený vôbec naplnil znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu. K tým uvedeným je potrebné dodať, že ani krajskému súdu nie je z dôkaznej situácie zrejmé, v čom spočíva zákonom predpokladaný následok zmarenia alebo podstatného sťaženia splnenia dôležitej úlohy E... C. G., v dôsledku prepustenia obvinených z väzby na slobodu.

V spisovom materiáli nie je zadokumentovaný zo strany obvinených ani jeden prípad naplnenia predtým dôvodných obáv (skrývania sa, marenia vyšetrovania, resp. pokračovania v trestnej činnosti), predpokladaných zákonom pre vzatie obvinených do väzby po ich prepustení z väzby, čím je negované

tvrdenie žalobcu, že v čase ich prepustenia z väzby na slobodu boli stále splnené zákonné predpoklady na ich väzobné stíhanie. Ďalšie tvrdenia žalobcu o porušení ustanovení § 30 ods.1 a ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, resp. Trestného poriadku upravujúcich rýchlosť konania zo strany obvineného, môžu podľa názoru krajského súdu zakladať maximálne jeho disciplinárnu zodpovednosť. Povinnosť E. konať vo veci plynulo a bez prieťahov je relatívny pojem a závisí predovšetkým od zaťaženia E. a podstatne to ovplyvňuje aj zložitnosť pridelených vecí.

K námietke prokurátora spočívajúcej v tom, že konaním obvineného došlo aj k podstatnému sťaženiu napĺňania základného účelu trestného konania, vyplývajúceho z ustanovenia § 1 Tr. por., ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov, krajský súd uvádza, že účel trestného konania je pojem širší ako samotná väzba a neväzobným riešením vecí tento účel zmarený ani sťažený nebol.

Pokiaľ sa však týka týchto dôvodov, ktoré súd prvého stupňa podrobne a logicky v napadnutom uznesení rozviedol a ktoré by tiež boli dôvodom na zastavenie trestného stíhania, k tomu krajský súd uvádza, že prednosť má a ako prvý bolo potrebné skúmať dôvod spočívajúci v prípustnosti trestného stíhania obvineného, ktorým sa krajský súd zaoberal vyššie.

Z uvedených dôvodov nepovažoval preto krajský súd sťažnosť prokurátora za dôvodnú a túto potom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.